

Folkethinget mod den Misforstaaelse, som baade vor Stilling og Folkethingets Stilling i den Henseende er Gjenstand for, og det har jeg gjort ikke alene af særligt Hensyn til den Grund, der er antydet, men fordi alle Vedkommende bør vide, at naar de rejse denne Slags Bevægelser, maa de forud have sat sig ind i Forhandlingernes Gang her, saaledes som den foreligger i Virkeligheden, inden de begynde at stille sig op over Regjering og Rigsdag i saadanne Spørgsmaal, og at det, selv om det gaar godt dene Gang, fordi det angaar Invaliderne, er meget muligt, at det ikke gaar godt siden. Jeg er ikke overbevist om, at ikke en saadan Bevægelse kan træffe et Folkething, der ikke gaar afveien derfor, men viser den tilside, især naar Regjeringen saa gaar bort fra tidligere udtalte Principer, hvad det ærede Medlem fra Stege har udtalt. Jeg nærer Tvivl om, hvorvidt de 100,000 Kr. om Aaret, som saavidt jeg erindrer, skulde være Meningen af dette Lovforslag, i dette Formaalets Tjeneste ere heldigst anvendte efter denne Lov. Jeg vil ikke være imod en Bevilling af 100,000 Kr. aarlig i Formaalets Diemed; men jeg tror, det vilde være heldigere, hvis man tog Formaalet noget videre, hvis der kunde findes Former derfor, hvorved disse 100,000 Kr. kunde blive endnu bedre anvendte end efter de Regler, der her ere foreskrevne. Smidler-tid behandles disse Spørgsmaal bedre i et Udvalg, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa her.

N. B. Jensen: Ogsaa jeg vil begynde med at udtale min Beklagelse over, at man i den Agitation, som i Sommer er bleven reist til Fordel for Invaliderne, har troet det rigtigt at søge en Begrundelse til den i Anker mod Folkethinget. Der er sandelig nok at anse over ligeoverfor Folkethinget med Rette, saa at man ikke behøver at gøre det, naar det kun kan ske med Urette. Den Skjæbne, et i forrige Aar indbragt Forslag om Invalidforsørgelsen fik, kan umulig begrunde en saadan Anke; thi det er min Overbevisning, at ikke engang Indbringerne af Lovforslaget havde ventet sig, at det skulde blive til Lov, og det af den simple Grund, at det manglede alle nødvendige Oplysninger, som jo altid maa mangle, naar et saadant Forslag ikke kommer fra Regjeringen. Men Anken var desuden saameget mere uberegtiget, som man jo umulig kan være uvidende om, at der ikke gaar et eneste Aar hen, uden at Folkethinget gjennem saa og saa mange Andragender bringes til at forhandle om Invalidforsørgelser og at vise, hvor velvilligt det er stemt ligeoverfor

Spørgsmaal af denne Natur. Se vi tilbage paa de seneste Mars Forhandlinger, vil det ogsaa findes, at der er vist Belvillie overfor Invaliderne fra Finansministerens Side og ligeledes fra Invalidbestyrelsens Side, for den Sidstnævntes Vedkommende særlig efter at General Dreyer har overtaget Formandspladsen. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) udtalte, at, hvad man end gjorde i denne Sag, vilde der altid blive Noget tilbage, som ikke kunde afgjøres ved Lov, men maatte overlades til Bestyrelsen, saa tror jeg ogsaa, at vi ikke, selv om dette Lovforslag vedtages, ville kunne undgaa Andragender fra Invalid; men det gjør jo Intet, at Folkethinget saar med saadanne at gjøre, thi det vil blot føre til, at de, der virkelig fortjene Understøttelse, faa den. At det foreliggende Lovforslag vil finde en god Modtagelse her, betragter jeg som givet, thi det vilde jo være befyndeligt, om Folkethinget ikke skulde anerkjende sin Pligt overfor dem, der have kæmpet for Fædrelandet og mistet deres Fortlighed i Fædrelandets Tjeneste. Man har i den Agitation, der er bleven reist, særlig henvist til den tydske Invalidelov. Ganste vist ere Invaliderne der stillede meget gunstige; men Grundene dertil ere mange, blandt Andet den, at man kunde tage til de Milliarder, man fik fra Frankrig og derigjennem danne en Invalidesfond, som kunde give en forhøiet Understøttelse; men paa den anden Side var den Lov i Virkeligheden kun et Led i den Bevægelse, der overhovedet er foregaaet mange Steder i Europa, idet man i Erkjendelse af Pengenes synkende Værd har anset det nødvendigt at hde høiere Lønninger, høiere Pensioner og først og fremmest høiere Invalidforsørgelser. Naar det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) bebrejdede dem, der i sin Tid vedtog Lovene af 1851, at de ikke havde givet Invaliderne nok, saa tilslader jeg mig at tro, at man antog dengang, at, hvad man gav, var et anstændigt Bedrag. Senere er man kommen til Overbevisning om Nødvendigheden af at forhøje Invalidforsørgelsen, og det finder jeg fuldstændig naturligt; men jeg tror paa den anden Side, at det er med en vis Grad af Ret, at man i Landstinget har henlebet Opmærksomheden paa, at ogsaa ligeoverfor Andre end netop Invaliderne kunne de samme Betragtninger føre til det samme Resultat, og da navnlig overfor Pensionisterne; derpaa skal jeg dog ikke nu komme ind. Hvad selve Lovforslaget angaar, kan jeg slutte mig til det, som det nu foreligger; men da det synes, at det skal henvises til et Udvalg, er der dog enkelte Ting, som jeg vil gjøre opmærksom paa,